

Un personaj periculos

O bufniță zbură pe deasupra casei cu numărul 9 de pe strada Filbert. Trecu pe deasupra șoarecelui care alerga și se opri pe o creangă de la fereastra lui Charlie Bone. Strigă de câteva ori, dar Charlie dormea dus.

Vizavi, la numărul 12, Benjamin Brown se trezise deja. Trase draperiile să privească la bufniță și văzu trei persoane care ieșeau de la numărul 9. Becul slab de pe stradă lumina doar cât să distingă niște umbre, dar Benjamin le-ar fi putut recunoaște oriunde le-ar fi văzut. Erau strămătușile lui Charlie Bone: Lucreția, Eustacia și Veneția Yewbeam. În timp ce coborau pe furiș, una dintre ele îl săgetă fără veste pe Benjamin. El se retrase în spatele draperiilor și le urmări cum o iau grăbite în susul străzii.

Purtau niște mantii negre cu glugă, mergând cu capetele înclinate una spre alta ca niște conspiratori.

Era patru și jumătate dimineța. Ce căutau ele acolo așa devreme? Fuseseră acasă la Charlie întreaga noapte? Cine știe ce mai puneau la cale, se gândi Benjamin.

Din păcate, Charlie Bone moștenise un talent tare ciudat. Păcat că și strămătușile lui aflaseră despre el, altfel poate ar fi fost mai în siguranță. Dar când ai un strămoș împărat și magician, rudele tale sigur au așteptări mari de la tine.

— Bietul Charlie, murmură Benjamin.

Câinele mare al lui Benjamin, Runner Bean, scânci și el din pat. Benjamin își spuse că poate câinele ghicise ce o să se întâmple cu el. Posibil. În ultimele două zile, domnul și doamna Brown nu se ocupaseră de altceva decât de curățenie și împachetat. Câinii știu că atunci când oamenii încep să facă bagaje ceva se întâmplă.

— Hai la masă, Benjamin! îi strigă mama lui din bucătărie.

Domnul Brown făcea duș și cânta.

Benjamin și Runner Bean coborâră scările. Pe masa din bucătărie erau trei castroane cu porridge. Benjamin începu să mănânce. Mama lui prăjea niște cârnați și roșii, și băiatul se bucură să vadă că nu-l uitase nici pe câine.

Domnul Brown, îmbrăcat în halat, intră în bucătărie cântând. Doamna Brown însă era deja îmbrăcată într-un costum gri elegant. Părul ei de culoarea fânului era tuns foarte scurt. Nu purta bijuterii.

Părinții lui Benjamin erau detectivi particulari și încercau să fie cât mai discreți. Uneori se deghizau cu mustați false sau peruci. De obicei, numai domnul Brown purta mustață, dar o dată — într-o situație pe care Benjamin nu voia să și-o mai amintească — și doamna Brown a trebuit să poarte mustață.

Mama lui Benjamin îi luă castronul gol din față și-i puse în loc o farfurie plină, spunându-i:

— Ar fi bine să-l duci pe Runner Bean la Charlie după ce te speli pe dinți. Trebuie să plecăm în jumătate de oră.

— Da, mamă.

Benjamin înfulecă și restul și apoi urcă scările grăbit. Nu-i spusese mamei lui că, de fapt, Charlie nu convenise să aibă grijă de Runner Bean.

Baia familiei Brown dădea spre strada Filbert și, în timp ce se spăla pe dinți, văzu un bărbat înalt, într-o haină neagră și lungă, care cobora treptele din fața casei de la numărul 9. Benjamin se opri din îndeletnicirea lui, holbându-se vizavi. Oare ce se petrecea în casă la Charlie?

Bărbatul acela înalt era Paton Yewbeam, străunchiul lui Charlie. Purta ochelari de soare și avea un băț alb. Benjamin socoti că ochelarii aveau legătură cu nefericitul talent al lui Paton de a face becurile să explodeze. Paton nu ieșea niciodată la lumina zilei, dacă putea să evite aceste ieșiri, dar acum era un moment perfect pentru plimbări, chiar și pentru el. Merse până la o mașină bleumarin, deschise portbagajul și așeză cu grijă înăuntru bagheta, căci baghetă era.

Până să-și clătească gura, unchiul lui Charlie demarase deja, plecând în direcția opusă celei a surorilor lui, observă Benjamin. Nu era de mirare, având în vedere că Paton și surorile se dușmăneau fățiș.

— Ar fi bine să te duci la Charlie, îi strigă doamna Brown din bucătărie.

Benjamin își împachetă periuța de dinți și pijamalele și coborî scările.

Runner Bean ținea coada în jos, avea urechile pleoștite și o privire jalnică. Benjamin se simțea vinovat.

— Vino, Runner, îi zise el pe un ton voios, dar care nu reuși să-l păcălească pe câine.

Băiatul și câinele ieșiră împreună din casă. Erau prieteni foarte buni și lui Runner Bean nu i-ar fi trecut prin cap să nu-l asculte pe Benjamin, dar astăzi, urcând scările de la numărul 9, abia se mișca.

Benjamin sună la ușă, iar Runner Bean urlă. Pe Charlie urletul lui l-a sculat. Toată lumea din casă s-a trezit pentru o clipă, după care și-au zis că a fost un coșmar și s-au culcat la loc.

Charlie, recunoscând urletul lui Runner Bean, coborî scările împleticindu-se și se duse la ușă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el clipind repede ca să se obișnuiască cu luminile de pe stradă. E încă noapte, nu?

— Oarecum, zise Benjamin. Am niște vești grozave. Plec la Hong Kong.

Charlie se frecă la ochi.

— Poftim?!

— Da.

Charlie își privi uimit prietenul și-l invită să mănânce împreună niște pâine prăjită. Între timp, îl întrebă dacă Runner Bean o să meargă cu ei la Hong Kong.

— Păi... ăăă... nu, spuse Benjamin. Ar trebui să stea în carantină și el n-o să vrea.

— Și-atunci unde rămâne? întrebă Charlie uitându-se lung la câine, care-i întoarse un soi de zâmbet pierdut.

— Păi asta e problema, zise Benjamin tușind încet. Nu am unde să-l las decât la tine, Charlie.

— La mine? Dar eu nu pot ține un câine aici. Bunica Bone o să-l omoare.

— Nu vorbi așa, spuse Benjamin uitându-se la Runner Bean, care se târa pe sub masă. Uite ce-ai făcut, l-ai supărat.

Sub rafala de proteste ale lui Charlie, Benjamin îi explică repede că vizita la Hong Kong i-a luat și pe ei prin surprindere. Un miliardar din China le-a cerut părinților lui să găsească un colier neprețuit care îi fusese furat din apartamentul din Hong Kong. Iar părinții lui nu au putut rezista tentației de a accepta un caz atât de interesant și de bine plătit, care însă avea să dureze câteva luni și nu voiau să-l lase pe Benjamin acasă. Din păcate, lucrul acesta nu era valabil și pentru Runner Bean.

Charlie se lăsă moale pe un scaun din bucătărie și începu să se scarpine în vârful capului. Părul lui aspru era și mai încâlcit decât de obicei.

— Of!

Doar atât reuși să spună.

— Mulțumesc, Charlie, zise Benjamin înghițind o felie mare de pâine prăjită. O să închid eu ușa după mine.

Ajuns la ușa bucătăriei, se întoarce cu un sentiment de vinovăție.

— Îmi pare rău, sper că o să te descurci, Charlie.

Și plecă.

Benjamin fusese așa de stresat, că uitase să-i spună lui Charlie despre unchiul lui și despre baghetă, după cum uitase să-i spună și de vizita celor trei strămătuși.

De la fereastra bucătăriei, Charlie se uita la prietenul lui cum traversează în fugă strada și intră direct în mașina mare și verde a familiei Brown. Charlie nu mai avu timp să-i facă cu mâna, fiindcă mașina demară, înainte ca Benjamin să-l vadă.

— Și acum ce mă fac? bombăni Charlie.

Drept răspuns, Runner Bean mormăi de sub masă. Lui Benjamin nu-i trecuse prin minte să lase și niște mâncare pentru câini, iar domnului și doamnei Brown le scăpase din vedere un detaliu așa de banal.

— Detectivii ăștia! bombăni el.

Preț de vreo cinci minute, Charlie se tot gândi cum să-l țină pe Runner Bean fără ca bunica Bone să-și dea seama. Dar era prea obositor să te gândești la așa ceva dimineața, la prima oră. Charlie își puse capul pe masă și adormi.

Așa cum se întâmplă de obicei, bunica Bone coborî prima în bucătărie.

— Ce e asta? întrebă ea indignată. Ai ajuns să dormi aici? Norocul tău că e sâmbătă. Ai fi putut pierde autobuzul care te duce la școală.

— Mhm!

Charlie clipi repede uitându-se la femeia zveltă, îmbrăcată într-un capot gri. Părul prins într-o coadă de vulpe, lungă și albă, îi țopăia pe spate în timp ce umbla prin bucătărie, trântind ceainicul, bușind ușa de la frigider sau aruncând pe masă untul întărit. Deodată se întoarse spre Charlie și-l privi drept în ochi.

— Miroase a câine, spuse ea acuzator.

Charlie își aminti de Runner Bean.

— A câine? repetă el.

Din fericire, fața de masă atârna mult în jos, și bunica lui nu-l putea vedea pe Runner Bean.

— A fost prietenul ăla al tău pe aici? El miroase mereu a câine.

— Benjamin, d... da, spuse Charlie. A venit să-și ia adio. Pleacă la Hong Kong.

— Bine c-am scăpat de el, mormăi ea.

Când bunica Bone se duse la cămară, Charlie îl apucă pe Runner Bean de zgardă și-l târî sus pe scări.

— Nu știu ce o să mă fac cu tine, oftă Charlie. Luni trebuie să mă duc la școală și mă întorc abia vineri. Eu dorm acolo, să știi.

Runner Bean urcă în patul lui Charlie și dădu mulțumit din coadă. Petrecuse multe ore plăcute în camera lui Charlie.

Charlie se hotărî să-i ceară ajutorul unchiului său. Se strecură ușurel afară din cameră și se duse până la ușa acestuia. De clanță era atârnată o plăcuță cu „Nu deranjați”. Charlie ciocăni la ușă.

Nu primi niciun răspuns.

Deschise încet ușa și se uită înăuntru. Paton nu era acolo. Nu prea îi stătea în fire să plece de acasă dis-de-dimineață. Charlie se apropie de biroul plin de cărți și de ciorne. Pe teancul cel mai mare de cărți văzu un plic cu numele lui.

Charlie scoase hârtia din plic și descifră scrisul mângălit al unchiului său.

Charlie, dragul meu,

Surorile mele iar pun ceva la cale. Le-am auzit șușotind noaptea târziu. M-am hotărât să fac ceva să înceteze cu toată nebunia asta. Dacă nu, va veni cineva foarte periculos. Nu am timp să-ți explic. Mă întorc în câteva zile, sper.

Cu drag, Unchiul P.

PS: Am luat bagheta.

— A, nu, mormăi Charlie. Chiar așa o să-mi meargă toată ziua?

Din păcate, ziua abia începuse.

Oftând adânc, Charlie ieși din camera unchiului său și dădu buzna peste un teanc de prosoape.

Cealaltă bunică, Maisie Jones, care ducea prosoapele, se dezechilibra și căzu cu o bufnitură.

— Ai grijă, Charlie! strigă ea.

Charlie o ajută să se ridice, așa plinuță cum era ea și, cât timp adunară prosoapele, îi spuse despre biletul de la Paton și despre problema cu Runner Bean.

— Stai liniștit, Charlie, zise Maisie. După care adăugă în șoaptă, fiindcă bunica Bone începuse să urce pe scară:

O să am eu grijă de bietul câine. Cât despre unchiul P., sunt sigură că o să fie bine.

Charlie merse la el în cameră, se îmbracă repede și-i spuse lui Runner Bean că, dacă nu imediat, o să-i aducă în curând de mâncare, de îndată ce bunica Bone avea să plece. Adică nu se știa cu precizie când, putea fi mai târziu sau chiar deloc, dar lui Runner Bean nu prea-i păsa. Se urcă în pat și închise ochii. Charlie coborî în hol.

Maisie umplea mașina de spălat, iar Amy Bone, mama lui Charlie, tocmai își bea și cea de-a doua cafea pe ziua aceea. Îi ură lui Charlie să aibă o zi bună, îl ciupi de obraz și plecă grăbită la aprozarul unde lucra. Lui Charlie i se păru că se îmbrăcase cam șic pentru o zi în care urma să cântărească legume. Părul ei blond-închis era legat cu o panglică de catifea și purta o haină nouă de culoarea porumbului. Charlie se întrebă dacă nu cumva își făcuse un prieten. El spera că nu, de dragul tatălui său dispărut.

La cinci minute după plecarea mamei sale, bunica Bone coborî îmbrăcată într-o haină neagră, cu părul ridicat în vârful capului, sub o pălărie neagră. Îi transmise lui Charlie să se pieptene și ieși cu un zâmbet ciudat pe fața ei uscățivă.

Imediat după plecarea ei, Charlie dădu fuga la frigider și scoase un castron mare cu resturi din friptura de miel servită în seara dinainte. Maisie zâmbi, dând din cap, și lăsându-l pe Charlie să-i ducă puțin într-o farfurie și lui Runner Bean.

— Ar fi bine să-l scoți la plimbare pe câinele ăla până nu se întoarce bunica Bone, îi strigă ea.

Iar Charlie îi urmă sfatul. După ce Runner Bean înfulecă friptura, Charlie îl scoase în grădina din spatele casei, unde se jucară de-a prinsul papucului — niște papuci pe care el îi disprețuisese pentru că pe partea din față aveau brodat numele lui cu albastru.

Runner Bean tocmai molfăia papucul, când Maisie deschise un geam de la etaj și-i strigă:

— Ai grijă, Charlie! Vin mătușile Yewbeam!

— Runner, tu rămâi aici, îi porunci băiatul. Și să nu faci gălăgie, dacă se poate.

Urcă în fugă treptele din spatele casei și intră repede în bucătărie, unde se așeză la masă, trăgând lângă el o revistă. Vocile mătușilor se distingeau deja în fața ușii de la intrare. Se auzi o cheie răsucită în yală și apoi intrară toate în hol: bunica Bone și cele trei surori ale ei, vorbind toate deodată.

Strămătușile dădură buzna în bucătărie, îmbrăcate în haine de primăvară. Lucreția și Eustacia trecuseră de la hainele lor negre la unele gri-închis, doar mătușa Veneția era îmbrăcată în roșu-închis. Purta și niște pantofi roșii cu toc înalt, cu niște ciucuri aurii la capetele șireturilor. Cele trei surori aveau niște zâmbete sinistre și priviri amenințătoare.

Mătușa Lucreția îi spuse:

— Aici erai, Charlie!

După bunica Bone, ea era cea mai în vârstă dintre ele și lucra ca intendentă la școala lui Charlie.

— Da, aici eram, spuse Charlie neliniștit.

— Tot cu părul ciufulit, din câte văd, zise mătușa Eustacia așezându-se la masă pe locul din fața lui.

— Tot, zise Charlie. Și voi tot cu aceleași coafuri, din câte văd.

— Nu fi obraznic, zise Eustacia așezându-și bogatul păr grizonant. De ce nu te-ai pieptănat azi?

— Nu am avut timp, spuse Charlie.

În clipa aceea își dădu seama că bunica Bone rămăsese pe hol și vorbea cu cineva.

Mătușa Veneția zise deodată:

— Ta-raaa! și deschise larg ușa de la bucătărie, ca și cum își făcea intrarea vreo regină sau cine știe ce mare actriță.

Dar în cadrul ușii nu apăru decât bunica Bone, urmată de cea mai draguță fată din câte văzuse vreodată Charlie. Avea părul auriu și ondulat, ochii albaștri și gurița ca de îngerăș.

— Bună, Charlie! zise ea întinzându-i mâna cu un gest de parcă impunea să-i fie sărutată, așteptând eventual să și îngenuncheze în fața ei. Eu sunt Belle!

Charlie era prea fâstâcit să mai zică ceva.

Fata îi zâmbi, așezându-se lângă el.

— Vai, o revistă pentru femei! spuse ea.

Abia atunci își dădu seama Charlie că ținea în mână o revistă de-a mamei lui. Pe copertă era o femeie îmbrăcată în roz și cu o pisică în brațe. Pe Charlie îl trecu un val de căldură. Simțea că se înroșise tot.

— Charlie, fă-ne o cafea, zise cu răceală mătușa Lucretia. După aceea o să plecăm.

Charlie aruncă revista într-un colț și se grăbi să pună apa pe foc, în timp ce bunica Bone și mătușile îi povesteau verzi și uscate. Că Belle o să meargă la aceeași școală, la Academia Bloor, despre care Charlie va trebui să-i povestească totul.

Charlie oftă. Voia să-l viziteze pe Fidelio, prietenul lui. De ce interveneau mereu mătușile lui și-i stricau planurile? Vreme de jumătate de oră rămase să le asculte sporovăind și chicotind, timp în care-și băură cafeaua și mâncară niște prăjituri. Belle nu se purta ca un copil, observă Charlie. Părea să aibă doisprezece ani, dar se simțea foarte bine în compania mătușilor lui.

După ce sorbiră și ultima picătură de cafea, cele trei surori Yewbeam plecară făcându-i bezele lui Belle.

— Charlie, ai grijă de ea, îi strigă din prag mătușa Veneția.

Charlie nu prea își dădea seama cum să aibă el grijă de ea.

— Grizel... pardon, doamnă Bone, pot să mă spăl pe mâini? întrebă ea fluturând degetele lipicioase.

— Uite aici chiuveța, spuse Charlie făcându-i semn spre lavoarul din bucătărie.

— Baia e la etaj, draga mea, îi spuse bunica Bone aruncându-i o privire nemulțumită lui Charlie. E prima la stânga. O să găsești acolo un săpun de lavandă și un prosop curat.

— Mulțumesc! zise Belle ieșind din bucătărie.

Charlie se arătă nedumirit.

— Dar ce are chiuveta de la bucătărie? o întrebă el pe bunica lui.

— Belle are o piele sensibilă, zise bunica Bone. Nu poate folosi săpunul de la bucătărie. Vreau să pui masa în sufragerie pentru cinci persoane. Bănuiesc că și Maisie o să mănânce cu noi.

— În sufragerie?! repetă Charlie nevenindu-i a crede. Noi nu mâncăm acolo decât la ocazii.

— Pentru Belle, pufni ea nervoasă.

— Pentru *un copil*? întrebă Charlie uluit.

— Belle nu e un copil oarecare.

Se vede treaba că nu e, își spusese Charlie. Apoi trecu în sufragerie să pună masa, în timp ce bunica Bone îi dădea instrucțiuni lui Maisie, țipând:

— Maisie, azi am vrea o supă ușoară, apoi niște șuncă rece și salată. După care am dori niște tarte Bakewell cum știi tu să faci.

— Și ce-ați mai dori, Înălțimea Voastră? țipă și Maisie de undeva de la etaj. Va trebui să mai așteptați puțin, din păcate. Vai! Dar tu cine mai ești?

Dăduse peste Belle.

Charlie închise ușa la sufragerie și scoase capul pe geam. Runner Bean nu se mai vedea prin grădină. Lui Charlie îi trecură prin minte imagini cu câinele mort într-un șanț. Merse iute la ușa din spate, dar chiar când s-o deschidă, cineva strigă după el:

— Charlie!

Belle stătea în hol și se holba la el. Charlie ar fi putut să jure că înainte ochii ei fuseseră albaștri. Acum erau verzi.

- Charlie, unde te duci? întrebă ea.
- A, voiam să ies puțin în grădină să... ăăă...
- Pot să vin și eu cu tine?
- Nu. Adică m-am răzgândit.
- Bine. Vino și mai povestește-mi.

Oare era posibil? Ochii ei erau căprui-cenușii. Charlie o urmă până în camera de zi, unde fata se așeză pe canapea, trăgând o pernuță lângă ea. Charlie se instalează la capătul celălalt al canapelei.

— Ia mai spune-mi despre Bloor, îi zise ea cu un zâmbet îmbietor.

Charlie își dresese vocea. De unde să înceapă?

— Sunt trei secții: Muzică, Arte Plastice și Teatru. Eu sunt la Muzică și de aceea trebuie să port o pelerină bleu.

— Eu o să fiu la Arte Plastice.

— Atunci o să porți o pelerină verde, zise el aruncându-i o privire. Dar nu ți-au mai spus și mătușile mele toate astea? Adică locuiești cu ele, sau cum?

— Vreau să mai aud și de la tine, spuse Belle, ignorându-i întrebarea.

Charlie continuă:

— Academia e o clădire mare și cenușie, aflată în capătul celălalt al orașului. Este o construcție foarte, foarte veche. Sunt trei vestiare, trei săli de festivități și trei cantine. Trebuie să urci pe o scară care e între cele două turnuri, traversezi o curte, mai urci niște trepte și ajungi în holul cel mare. Acolo nu ai voie să vorbești, altfel vei fi pedepsită. Elevii de la Muzică intră într-o sală care are

deasupra două trompete, iar ușa la care trebuie să mergi tu are deasupra un creion și o pensulă.

— Și elevii de la Teatru ce semn au deasupra ușii?

— Două măști. Una tristă și una veselă.

Dar de ce avea el impresia că Belle știa deja toate astea? Iar ochii ei se făcuseră din nou albaștri. Aproape că îl speria chestia asta.

— Și mai e un aspect, spuse el. Tu ești cumva... ca mine, faci parte dintre urmașii Împăratului Roșu? Vreau să zic, e strămoșul tău?

Belle aținti privirea ei albastră asupra lui:

— A, *da!* Sunt înzestrată. Dar prefer să nu dau detalii. Mi s-a spus despre *tine* că auzi vocile din fotografiile sau chiar și din picturi.

— Da.

Talentul lui Charlie nu se rezuma doar la faptul că *auzea* voci, dar nu avea de gând să-i spună mai multe fetei ăsteia ciudate.

— Copiii înzestrați trebuie să-și facă temele în camera Împăratului, zise el. Suntem doisprezece. O fată de la Arte Plastice, Emma Tolly, o să îți arate unde e camera. Emma îmi e prietenă și e și ea înzestrată.

— Emma? Ah, am auzit multe despre ea! zise Belle apropiindu-se încet de Charlie. Acum povestește-mi mai multe despre tine, Charlie. Am auzit că tatăl tău a murit.

— Ba *nu* a murit! zise Charlie îndârjit. Mașina lui s-a prăbușit într-o prăpastie, dar nu i-au găsit trupul. El doar s-a... pierdut.

— Serios? Și de unde știi tu asta?

Fără să stea pe gânduri, Charlie îi răspunse:

— Prietenul meu, Gabriel, are un dar nemaipomenit.

Simte adevărul atunci când poartă haine vechi. I-am dat cravata tatălui meu, și Gabriel mi-a zis că nu a murit.

— Ce chestie! zise ea zâmbindu-i dulce și înțelegător, dar cu o privire rece în ochii care se făcuseră acum cenușiu-închis.

Oare era doar din cauza luminii, sau, când a zâmbit, fata chiar avea riduri deasupra buzei de sus?

Charlie se ridică ușurel de pe canapea.

— Eu mă duc să o ajut pe bunica mea să pună masa, zise el.

O găsi pe Maisie la bucătărie, unde punea niște zarzavat într-o farfurie.

— Atâta bătaie de cap pentru un copil, bombăni ea. N-am mai auzit așa ceva.

— Nici eu, zise Charlie. E cam ciudată, nu crezi?

— E ciudată de tot. Belle, ce să-ți spun!

— Belle înseamnă frumoasă, spuse Charlie aducându-și aminte ce învățase la franceză. Și chiar e foarte drăguță.

— Ha! pufni Maisie.

Când supa a fost gata, Charlie o ajută pe Maisie să o ducă în sufrageria răcoroasă. Bunica Bone se așezase deja în capul mesei și o pusese pe Belle în dreapta ei.

— Paton unde e? întrebă bunica Bone.

— El nu vine, zise Charlie.

— Și de ce nu vine?

— El nu mănâncă de obicei cu noi, nu? îi reaminti Charlie.

— Dar azi vreau ca el să vină la masă, spuse bunica Bone.

— E, n-o să fie cum vrei tu, zise Maisie. Paton e plecat.

— Poftim? făcu bunica Bone pe un ton aspru. Și de unde știți voi asta? întrebă ea uitându-se urât la Maisie și apoi și la Charlie.

Maisie se întoarse spre băiat.

— A lăsat un bilet, zise Charlie.

— Și ce scria în bilet, vru să știe bunica Bone.

— Nu-mi amintesc tot ce scria, mormăi Charlie.

— Dă-mi biletul! zise ea întinzând mâna uscățivă.

— L-am rupt, spuse Charlie.

Sprâncenele bunicii Bone se încruntară necruțător.

— N-ar fi trebuit să-l rupi. Vreau să știi și eu ce se întâmplă. Trebuie să știi ce a spus fratele meu.

— A zis că se duce în vizită la străstrăbunicul meu, tatăl vostru, deși tu nu mergi niciodată să-l vezi.

Ochii mici și negri ai bunicii Bone parcă dispărură în orbitele încercănate.

— Asta nu e treaba ta! Paton a fost în vizită la tata săptămâna trecută. Nu merge acolo decât o dată pe lună.

Charlie a fost cât pe ce să-i spună și de vizita pe care i-o făcuse el străstrăbunicului său. Și care trebuia să rămână secretă din cauza neînțelegerilor din familia lor. Dar unchiul Paton nu-i spusese niciodată de la ce porniseră aceste neînțelegeri sau de ce nu trebuia să pomenească de ele niciodată. Acum era nevoit să mintă.

— A trebuit să plece, era o urgență.

Răspunsul acesta păru să o mulțumească pe bunica Bone, dar Belle continuă să se uite lung la Charlie. Ochii ei erau acum verde-închis, și Charlie se înfioră. Unchiul Paton plecase ca să împiedice venirea cuiva periculos. Și dacă acea persoană era deja în casa lor?